

strijd te Keulen de eensgezindheid der artsen en het gezag hunner organisatie meer dan ooit noodig zijn, beide niet op het spel moest zetten. De artsen-vereening te Mannheim wil haar meening over de genomen maatregelen opschorten totdat de zaak is besproken op een vergadering van de Vertrauensmänner van het L. W.V., doch inmiddels mogen de leden geen persoonlijke overeenkomsten sluiten met levensverzekeringsmaatschappijen. De reeds voor maatschappijen werkzame artsen mogen hun werk voortzetten op grondslag van de vroeger vermelde tarieven, die door den Aertzetag waren voorgesteld (*Münch. med. Wochenschr.*). PINKHOF.

INGEZONDEN.

DE GRONDEN DER THERAPIE.

Naar aanleiding van zijn artikel in het voorlaatste nummer van dit *Tijdschrift* zou ik aan prof. TALMA één vraag willen stellen.

Prof. TALMA zegt op blz. 1544: „Als de homoeopaath een uitspraak doet omtrent de werking der artsenijen volgens zijn methode toegediend, kan hij zich dan beroemen op grond van ervaring te handelen?” Onder ervaring wil prof. TALMA verstaan (blz. 1543) de slotsom van een bekwaam statisticus uit een voldoende aantal gevallen. Dit aantal is reeds voor de ijzerbehandeling van chlorose „zoo groot, dat geen van ons in zijn geheele leven genoeg gevallen opgeven kan”. Van gemeenschappelijk onderzoek verwacht prof. TALMA geen licht in de heerschende duisternis.

Sluit deze overweging voor prof. TALMA in, een voor den waren geneeskunstenaar overkomelijk bezwaar tegen de langzaam veldwinnende neiging onder de praktici om hun *eigen* conclusies omtrent het nut der aanwending van homoeopathische middelen tot grondslag te maken van een uitbouw voor hunnen artsenijschat, gelijk die, waarmee de homoeopathie de volgelingen van HAHNEMANN heeft begiftigd? en ligt het dus in de bedoeling van zijn opstel, die neiging tegen te gaan? Met een bondige toelichting zou prof. TALMA mij zeer verplichten.

Met dank voor de plaatsing.

Hoogachtend,

Arnhem, 1 Nov. 1908.

J. T. WOUTERS, arts.

De heer WOUTERS vraagt mij om een bondig antwoord op een vraag, die dunkt mij, bondiger, althans duidelijker, had kunnen zijn. Met het bestaan van die „veldwinnende neiging” was ik onbekend en ik heb haar dus niet kunnen willen bestrijden. (Waartoe de „praktici” eigenlijk, in casu, geneigd zijn, heb ik uit de vraag niet begrepen).

Ik heb willen betoogen, wanneer een eerlijk, wetenschappelijk man mag meenen recht te hebben tot het trekken van een conclusie.

Ik meen overigens duidelijk genoeg gezegd te hebben, dat ik niet wil polemiseeren: ik ben over deze zaak uitgepraat.

Utrecht.

S. TALMA.